

7. Tanulmány

Amikor nézeteltérések támadnak

November 10., szombat délután

Az egységet a Krisztusban hívők közötti egyenlőség szavatolja. A nézeteltérések, viták és összeférhetetlenség oka az elszakadás Krisztustól. Ő az a központ, amely felé kellene vonzódnunk mindannyian, mivel minél közelebb vagyunk a központhoz, annál közelebb leszünk egymáshoz érzelmeiben, megértésben, szeretetben, és elváltozunk Jézus jellemére és képására. Isten nem személyválogató...

(...) A teremtés révén minden ember egyetlen családból származik, a megváltás révén pedig egyek vagyunk mindannyian. Krisztus eljött, hogy a válaszfalakat lerombolja... hogy minden ember szabadon járulhasson Isten elé. Az Ő szeretete annyira széles, mély és teljes, hogy mindenhová eljut. – *That I May Know Him*, 99. o.

Isten választott magának egy népet, és a keresztény nevet adta nekik. Ez egy királyi név, amelyet azok viselhetnek, akik Krisztushoz csatlakoznak... Péter mondja: „Ha pedig mint keresztyén szenved [valaki], ne szégyellje, sőt dicsőítse azért az Istent.” (...)

Isten népe bárcsak hinne az Úrnak, és elfogadná a rendelkezésére bocsátott ismeretek csodálatos tárházát!

A legmagasztosabb és legszentebb példa áll a szemünk előtt. Jézus nem vétkezett sem gondolkodásban, sem szavakban, sem tettekben. Minden, amit tett, tökéletes volt. És most figyelmünket arra az útra tereli, amelyen Ő is járt, majd így szól: „Ha valaki én utánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel az ő keresztyét minden nap, és kövessen engem.” – *Lift Him Up*, 291. o.

Az elesettek felemelésével, a lesújtottak megvigasztalásával a menny megdicsőül. Ezt a munkát azok végzik, akiknek szívében Krisztus lakik. Jézus vallása mindig áldást áraszt. Ahova eljut, mindenütt fény jár a nyomában. (...)

A szenvedő emberiség kiáltását minden valláskülönbséget félretéve meg kell hallanunk. Ahol a valláskülönbség keserű érzéseket kelt, személyes szolgálattal sok jót tehetünk. A szeretettel végzett szolgálat eloszlatja az előítéletet, és lelkeket nyer meg Istennek. – *Krisztus példázatai*, 386. o.

A megváltás munkája abban állt, hogy emberi lélet adjon Krisztusnak, hogy az elbukott emberiség egygé válhasson az istenséggel. Jézus egyrészt azért vette fel az emberi természetet, hogy az emberek egygé lehessenek vele, miként Ő is egy az Atyával, hogy Isten úgy szerethesse őket, mint egyszülött Fiát; másrészt pedig azért, hogy az emberek isteni természet részeseivé lehessenek, és életük teljessé váljon Őbenne.

Isten egyszülött Fia által küldött Szentlélek egységbe hozza az ember testét és lelkét, majd Krisztus tökéletes, isten-emberi természetét alakítja ki benne. A szőlőtő és a szőlővesszők ezt a kapcsolatot jelképezik. A halandó ember összekapcsolódik Krisztussal. Az emberi természet hit által hasonlónak lesz Krisztus természetéhez. Krisztusban egygé leszünk Istennel. – *Szemelvények*, 1. köt., 250–251. o.

November 11., vasárnap

„Azokban a napokban pedig, mikor a tanítványok szaporodtak, támadott a görög zsidók közt panaszok a héber ellen, hogy az ő közülük való özvegyasszonyok mellőztetnek a mindennapi szolgálatban.” (...) Közöttük támadt zúgolódás, hogy a görög özvegyeket nem látják el olyan bőkezűen, mint az ínségben lévő héber személyeket. Minden ilyen részlehlás

sértő lett volna Istenre, és azonnali rendszabályokat hoztak volna, hogy helyreállítsák a békét és a rendet.

A Szentlélek az apostolokat felmentette a szegények gondozásának munkája és más hasonló terhek hordozása alól, úgyhogy szabadon hirdethették Krisztust. (...)

A gyülekezet eszerint hét férfiút választott, akik teljesek voltak a hitben és a Szentlélek bölcsességében, hogy ellássák feladatukat. Először Istvánt választották meg, aki születésére és vallására nézve zsidó volt, de beszélt görögül, és ismerte a görögök szokásait és életmódját. (...) Ezen kiválasztással mindnyájan egyetértettek, így az elégedetlenséget és zúgolódást lecsillapították. – *A megváltás története*, 259–260. o.

Az Apostolok cselekedete 6. fejezete rámutat, hogy amikor a gyülekezetben különböző szolgálatokra választottak ki férfiakat, előbb az Úr elé vitték az ügyet, és buzgó imában kérték a mennyei vezetést. Az özvegyeket és árvákat a gyülekezet hozzájárulásával kellett támogatni. Ezeket a szükségleteket speciális adományok révén kellett betölteni. A tizedet az Úrnak kellett szentelni, és kizárólag a lelkeszi szolgálat támogatására lehetett felhasználni. Választaniuk kellett férfiakat, akik gondoskodtak a szegényekről, felügyelték a rendelkezésre álló készletek megfelelő szétosztását, hogy senki se nélkülözzön...

Isten gazdag áldásokat ígért népének, ám nem állt szándékában, hogy gyermekei ne ismerjék meg a szegénységet is. Kijelentette, hogy az országban mindig lesznek szegények. Isten népe között mindig lesz olyan, akinek megértésre, jóindulatra és szelídségre lesz szüksége. Mint napjainkban, akkor is voltak emberek, akiket nehézségek, betegségek és veszteségek értek; viszont amíg követték Isten rendeléseit, népe között nem volt koldus vagy éhező. – *Jótekonyság*, 275–276. o.

Viseljük szívünkön mások fájdalmát, nehézségét, baját! Osztózzunk nagyok és kicsinyek, gazdagok és szegények örömeiben és gondjában! „Ingyen vettétek – mondja Krisztus –, ingyen adjátok.” (Mt 10:8) A környezetünkben élnek nyomorult, megpróbált emberek, akiknek szükségük van megértő szavakra és tettekre. Mindenütt vannak özvegyek, akik segítségre és együttérzésre szorulnak; árvák, akikért Krisztus felelőssé teszi követőit. Nagyon sokszor érzéketlenül elmegyünk mellettük. Lehet, hogy kopottak, faragatlanok, és látszólag semmi kedves vonás nincs bennük. Akkor is Isten tulajdonai. Áron vette meg őket, és éppoly értékesek szemében, mint mi. Ők is Isten nagy családjához tartoznak, és a keresztyének Isten sáfáraiként felelősek értük. „Vérüket a te kezedből kívánom meg” – mondja Isten. – *Krisztus példázatai*, 386. o.

November 12., hétfő

Péter még nem hirdette az evangéliumot a pogányoknak. Sokan közülük érdeklődéssel hallgatták az igazságot, amelyet tanított. A közbeeső válaszfal azonban, amelyet Krisztus ledöntött halála által, még mindig ott élt az apostolok elméjében, és kizárta a pogányokat az evangélium kiváltságaiból. A görög zsidók elfogadták az apostolok munkáit, és sokan közülük elfogadták Jézus hitét, de Kornélius megtérésének kellett lennie az első fontos megtérésnek a pogányok között.

Az égből leereszkedő lepedőnek és tartalmának látomása révén Péternek le kellett vetkőzni a pogányok iránti előítéletét, és meg kellett érteni, hogy Krisztus által a pogányok is részeseivé lettek a zsidó nép áldásainak, kiváltságainak és velük egyenlő jótéteményben kell részesülniük. Némelyek azt állítják, hogy ez a látomás azt jelenti, hogy Isten feloldotta a tisztátalan állatok fogyasztásának tilalmát, és azért a disznóhús megehető. Ez egy nagyon korlátozott és teljesen téves magyarázat, ami határozottan ellentétben áll a látomásnak a Szentírás szerinti értelmével és jelentőségével. – *A megváltás története*, 284–285. o.

Kornélius történetéből megtanulhatjuk, hogy Isten mindenkit kész vezetni, aki hagyja magát vezetni. Az Úr hatott Kornéliusra és imára készítette az Ő szolgáját is. Felkészítette az igazság világosságának befogadására, és egy olyan ember által nyújtott világosságot neki, aki már rendelkezett mennyei világossággal... Az Úr ismerte Kornélius minden cselekedetét. Az egész menny látta ennek a kegyes századosnak az irgalmas tetteit és az imáit.

Ugyanígy van ez ma is. Az Úr látja mindazokat, akik Őt keresik. Törődik minden segítségre szoruló lélekkel, és senkit sem hagy a tévelygések ködébe veszve, hanem lépésről lépésre vezet el a Szentírás lapjairól fénylő igazság teljes világosságára. – *In Heavenly Places*, 322. o.

Embértársaitok közül némelyek durvák és udvariatlanok, nektek azonban emiatt nem kellene kevésbé udvariasnak lennetek. Aki becsüli önmagát, legyen nagyon figyelmes, nehogy tönkre tegye mások önbecsülését. Erre a szabályra különös figyelmet kell fordítani. Nem tudhatjuk, milyen terve van Istennek ezekkel a látszólag javíthatatlan emberekkel. Hajdanán az Úr elfogadott kevésbé jó vagy kellemes lelkületű embereket is, és nagy munkára hívta el őket. Az Ő Lelke dolgozott a szívükben, és felruházta őket nagy dolgok elvégzésére. Ezekben a faragatlan, durva kövekben Isten értéket látott, amely képes kiállni a vihar, a hőség és a nyomás próbáját is.

Legyetek minden emberrel udvariasak, mert ezzel Isten iránti irgalomról tesztek bizonyosságot. Dicsőítétek jóságáért. Ezáltal lesztek az Ő tanúi, és készültök fel az angyalokkal való közösségre. Tanuljatok meg ebben a világban úgy viselkedni, ahogy majd kell Krisztus mennyei családjában. – *Krisztushoz hasonlóan*, 18. o.

1

November 13., kedd

Péternek minden pillanatban fenntartásai voltak elhívásával kapcsolatosan, ellenkezni azonban már nem merészt... Amikor a jelenlevők [Kornélius és rokonai valamint barátai] figyelmét a bűnös egyedüli reménységére, Jézusra terelte, valójában akkor értette meg a kapott látomás jelentőségét, és szívében lánggra lobbant az általa bemutatott igazság utáni vágy...

Amikor a júdeai atyafiaknak tudomására jutott, hogy Péter bement egy pogány házába és ott prédikált, igencsak elcsodálkoztak, sőt haragra gerjedtek. Attól félték, hogy az általuk túl nagy merészségnek tartott magatartás az apostol tanításaira negatív hatással lesz. – *Conflict and Courage*, 335. o.

„Mikor pedig én elkezdtem szólni, leszálla a Szent Lélek ő reájuk, miképpen mi reánk is kezdetben. Megemlékezém pedig az Úrnak ama mondásáról, amint mondá: János ugyan vízzel keresztelt, ti azonban Szent Lélekkel fogtok megkereszteltetni. Ha tehát az Isten hasonló ajándékát adta nekik, mint nekünk is, kik hittünk az Úr Jézus Krisztusban, kicsoda voltam én, hogy az Istent eltilthattam volna?”

Amikor ezt az atyafiak meghallották, elhallgattak. Meggyőződtek arról, hogy Péter eljárása csak Isten tervét valósította meg, és hogy előítéletük, valamint elzárkózásuk az evangélium szellemének ellentmond. Dicsőítették Istent és így szóltak: „Eserint hát a pogányoknak is adott az Isten megtérést az életre.”

Így tehát minden további vita nélkül szakítottak a régi előítéletekkel, és véget vetettek az évszázadok óta fennálló elzárkózásnak, amivel egyszersmind utat nyitottak az evangélium hirdetésének a pogányok között. – *Az apostolok története*, 141–142. o.

Miután az üldözés következtében a tanítványok elmenekültek Jeruzsálemből, az evangélium nagyon gyorsan terjedt szét a Palesztina határain túl fekvő vidékeken. Sok kis hívő csoport

alakult a fontos központokban. A tanítványok közül egyesek „eljutának Föniciáig, Ciprusig és Antiókiáig, prédikálván az igét”. – *Az apostolok története*, 155. o.

Jézus arra vágyott, hogy felfedje az igazság mély titkait, amelyek korszakok óta el voltak rejtve, és így a pogányok a zsidók örökösstársai lehessenek, „részesei az ő ígéretének Krisztusban az evangélium által” (Eféz 3:6). Ezt az igazságot a tanítványok lassan tanulták meg, az isteni Tanító egyik leckét a másik után adta nekik. A kapernaumi százados hitének megjutalmazásával, az evangélium prédikálásával Sikár lakóinak Ő már bizonyítékát adta, hogy nem osztozik a zsidók türelmetlenségében. A samaritánusok azonban valamennyire ismerték Istent, és a százados jóindulatú volt Izraellel. Ezért Jézus kapcsolatot teremtett a tanítványok és egy pogány között, akit úgy tekintettek, hogy semmiben sem áll népe fölött, amiért jóindulatot várhatna tőle. Jézus példát adott arra, hogyan kell az ilyen embert kezelni. A tanítványok azt gondolták, túlságosan szabadon osztogatja kegyelmi ajándékait. Megmutatta, hogy szeretete nem fajra vagy nemzetre korlátozódik. – *Jézus élete*, 402. o.

November 14., szerda

Egyes júdeai zsidók általános zavart keltettek a hívő pogányok között azáltal, hogy a körülmetélkedés kérdését szorgalmazták. Nagy bizonyossággal állították, hogy senki sem üdvözülhet a körülmetélkedés és a ceremóniális (szertartási) törvény megtartása nélkül.

Ez fontos kérdés volt, amely nagymértékben érintette az egyházat. (...) A kérdés sok vitát okozott, és megbontotta a gyülekezet összhangját, míg végül az antiókhiai gyülekezet attól félt, hogy a közöttük levő szakadás a kérdés további megvitatására vezetne, azért elhatározták, hogy Pált és Barnabást néhány Antiókiából való felelős férfiúval elküldik Jeruzsálembe, hogy az ügyet az apostolok és vének elé tárják. (...)

A zsidók büszkék voltak Isten által kijelölt szolgálataikra. Kijelentették, hogy mivel Isten egyszer leszögezte a héber istenszolgálat módját, lehetetlen, hogy valamikor felhatalmazást adjon annak megváltoztatására. Eldöntötték, hogy a keresztényeknek csatlakozniuk kell a zsidó törvényekhez és szertartásokhoz. Nehezen tudták felismerni a célját annak, amit Krisztus eltörölt halála által. Nehezen tudták felfogni, hogy a ceremóniális áldozatok csak Isten fiának halálát ábrázolták előre, amelyben az árnykép találkozott a valósággal, és érvénytelenné tette az Istentől elrendelt ceremóniákat (szertartásokat) és a zsidó vallás áldozatait. – *A megváltás története*, 304–305. o.

Azt hiszik sokan, hogy Izrael korszaka egy Krisztus nélküli, megtéretlenséggel és hitetlenséggel tele sötét időszak volt. Azt a téves tanítást képviselik, hogy Izrael gyermekeinek vallása lényegében külsőségekből és ceremóniákból állt, amelybe azonban nem fért bele a Krisztusba vetett hit. Ámde abban az időszakban is Krisztus által nyertek üdvösséget az emberek, mint ahogyan ma is... Krisztusra mutattak az áldozatok és a jelképek, amelyeknek a rendszere addig maradt fent, mígnem a jelkép találkozott magával Jézussal, amikor eljött földünkre. A zsidók az eljövendő Üdvözítőnek örülhettek. Mi pedig örülhetünk a már eljött és újra eljövendő Üdvözítőnek... Krisztus vére elégséges számunkra, mint ahogyan elégséges volt az ősi Izrael számára is. – *That I May Know Him*, 101. o.

Ha egy testvér tévtanokat hirdet, tanít, akkor a felelős tisztségeket betöltő vezetőknek tudniuk kell erről. Ha pedig igazságot tanít, akkor álljanak mellé. Mindannyian tudjunk arról, amit körünkben tanítanak. (...) Mindannyiunkra hárul az a kötelezettség, hogy megértsük, amit Isten küld számunkra. Ő adott irányvonalat, amelynek alapján minden tantételt megvizsgálhatunk. „A tanításra és bizonyoságtételre hallgassatok: Akik nem ekként szólnak, azoknak nincs hajnaluk!” Ám ha e próbakő szerint megáll, ne legyetek annyira telve

előítélettel, hogy azért nem ismeritek el a tételt, mert eszméitekkel nem egyezik. – *Bizonyságtételek a prédikátoroknak*, 110. o.

November 15., csütörtök

Az őskeresztény gyülekezetekben fenntartott rend képesítette őket, hogy fegyelmezetten és szilárdan, Isten fegyverzetével felövezve haladjanak előre. A hívők csoportjai, noha nagy területeken voltak szétszórva, valamennyien egy test tagjait képezték. Egy akarattal és egyetértésben munkálkodtak. Ha valamelyik helyi gyülekezetben – mint később Antióchiában és egyebütt – nézeteltérések keletkeztek, ez nem okozott szakadást közöttük, mert a legfőbb tanácstestület, amely a különböző helyi gyülekezetek küldötteiből alakult, volt hivatva a vizályt elsimítani. E testület felelősségteljes irányítása pedig az apostolok és vénék feladata volt. Ily módon sikerült szembeszállniuk Sátán mesterkedéseivel; a messze fekvő gyülekezeteket megóvni, és egységes eljárásukkal az ellenség terveit megghiúsítani.

„Mert az Isten nem a visszavonásnak, hanem a békességnek Istene; miként a szentek minden gyülekezetében.” (1Kor 16:33–34) Azt kívánja, hogy mint akkor, úgy most is, a gyülekezeti ügyek intézésénél rend és rendszer uralkodjék. Művét alaposan és pontosan kell vezetni, hogy tetszésének pecsétjét rányomhassa. Keresztény kereszténnyel és gyülekezet gyülekezettel kapcsolódjon össze. Az emberi eszköznek együtt kell működni az istenivel. Minden erőt alá kell rendelni a Szentléleknek, de valamennyi együttesen hirdesse a világnak Isten kegyelmi üzenetét. – *Az apostolok története*, 95–96. o.

Jakab igyekezett megértetni a testvérekkel, hogy a pogányokkal szemben különösen óvatosaknak kell lenniük, mert életükben az Istenhez való megtérésük által, amúgy is nagy változás áll be. Semmiféle zavaró vagy vitás kérdéssel – különösen, ha azok csak másodrendűek – ne nyugtalanítsák őket, nehogy elkedvetlenedjenek Krisztus követésében.

Azonban a megtért pogányok kerüljenek minden olyan szokást vagy szertartást, amely a kereszténységgel össze nem egyeztethető. Ezért az apostolok és vénék megegyeztek abban, hogy levélben oktatják ki a pogányokat, hogy tartózkodjanak a bálványoknak áldozott dolgoktól, a vértől, a fülva holt állatok élvezetétől és a paráznaságtól. Ehelyett azonban figyelmeztetni kell őket, hogy tartsák be a törvényt és szent életet éljenek. Az apostolok ezen kívül biztosították őket, hogy azok a férfiak, akik a körülmetélkedés kötelező voltát hirdették, erre tőlük felhatalmazást nem kaptak. (...)

A megtért pogányok között az egyetemes gyűlésnek ez a széles látókörű és nagy horderejű határozata feltétlen bizalmat keltett, és Isten művének javára szolgált. – *Az apostolok története*, 195, 197. o.

November 16., péntek

További tanulmányozásra

Az apostolok története: „Az igazságot szomjazó lélek” valamint „Zsidó és pogány” című fejezetek.